

Sygn. akt XI W 9898/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz, Paulina Adamska

przy udziale oskarżyciela publicznego: E. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20 kwietnia 2015 roku, 30 czerwca 2015 roku, 3 września 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **S. S.**

synowi E. i A.

urodzonemu (...) w N.

obwinionemu o to, że:

w dniu 30 lipca 2014 roku około godz. 19:00 w W. na ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 26 ust. 1 PoRD, w ten sposób, że kierując samochodem marki P., nr rej. (...) i zbliżając się do przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu, znajdującemu się na przejściu, zmuszając go, celem uniknięcia potrącenia, do zatrzymania, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, z późn. zm.),

I. obwinionego S. S. uznaje za winnego tego, że w dniu 30 lipca 2014 roku około godz. 19:00 w W. na ul. (...), kierując samochodem marki P., nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu, przechodzącemu na skrzyżowaniu przez jezdnię drogi, na którą wjeżdżał, zmuszając go, celem uniknięcia potrącenia, do zatrzymania, który to czyn kwalifikuje z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 9898/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2014 roku około godziny 19.00 w W. obwiniony S. S. kierował samochodem marki P. o numerze rejestracyjnym (...). Pasażerem przedmiotowego pojazdu był R. R.. Jadąc ulicą (...) - podczas wykonywania manewru skrętu w lewo w drogę biegnącą pomiędzy blokami mieszkalnymi - obwiniony nie zachował należytej ostrożności – nienależycie obserwował sytuację na drodze i nie ustąpił pierwszeństwa przechodzącemu na skrzyżowaniu przez

jezdnię drogi, na którą wjeżdżał, pieszemu B. B.. Pieszemu ten musiał się nagle zatrzymać, aby uniknąć potrącenia przez jadący samochód. Zachwiał się i został podtrzymany przez przechodzącą obok nieustaloną kobietę.

Zachowaniem swoim obwiniony S. S. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- zeznania świadka B. B. (k. 51-52, 8v);
- częściowo wyjaśnienia obwinionego S. S. (k. 51, 15);
- częściowo zeznania świadka R. R. (k. 52);
- zawiadomienie (k. 1);
- szkic (k. 10);
- zdjęcia (k. 80, 81).

Obwiniony S. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Potwierdzając, że znajdował się w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie, obwiniony zanegował zaistnienie sytuacji opisanej przez pokrzywdzonego.

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego S. S., w których zaprzecza on, aby popełnił przedmiotowe wykroczenie, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą *in dubio pro reo*) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Wiarygodne są natomiast te wyjaśnienia obwinionego, w których potwierdził on, że znajdował się w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie. W tym zakresie są one niesporne.

Fakt, iż obwiniony faktycznie popełnił przedmiotowe wykroczenie wynika bez żadnych wątpliwości z zeznań świadka B. B.. Sąd obdarzył zeznania tego świadka walorem wiarygodności, gdyż są one konsekwentne, jasne, logiczne, nie zawierają sprzeczności, a ponadto są racjonalne z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego. Świadek B. B. dokładnie opisał przebieg zdarzenia – zachowanie, polegające na nieustąpieniu mu pierwszeństwa przez obwinionego, którego rozpoznał jako kierowcę pojazdu, który zmusił go do nagłego zatrzymania, celem uniknięcia potrącenia. Świadek jest osobą zupełnie obcą w stosunku do obwinionego, nie ma żadnego interesu, aby obwiniać go o czyn, którego obwiniony nie popełnił. Nie sposób przyjąć, że świadek - Sędzia Sądu Najwyższego w stanie spoczynku, a zatem osoba o szczególnym poczuciu sprawiedliwości, wymyślił całą opisaną przez siebie sytuację i bezpodstawnie obciążył obwinionego.

Zeznania świadka R. R. – pasażera samochodu obwinionego nie wniosły do sprawy nic istotnego. Świadek nie pamiętał sytuacji opisywanej przez pokrzywdzonego. Okoliczność ta nie wyklucza jednak, że taka sytuacja miała faktycznie miejsce, a świadek jej po prostu nie zauważył.

Sąd obdarzył wiarą protokoły i dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Czyn przypisany obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw - zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla bytu wykroczenia z art. 86 § 1 kw - ze względu na skutek - znaczenie ma tylko takie zachowanie, które może zagrozić bezpieczeństwu ruchu. Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Takie skutki wystąpiły w niniejszej sprawie. Zachowanie obwinionego zmusiło bowiem pieszego do nagłego zatrzymania, gdyż w przeciwnym razie nastąpiłoby jego potrącenie przez jadący pojazd.

W przedmiotowej sprawie do zdarzenia doszło w wyniku niezachowania przez obwinionego należytej ostrożności i nieustąpienia pierwszeństwa pieszemu.

Jak wynika z niespornego materiału dowodowego, w szczególności zdjęć z k. 80, 81, w przedmiotowym miejscu nie znajduje się oznakowane przejście dla pieszych, dlatego też Sąd w wyroku opisał czyn obwinionego w granicach zarzutu zgodnie z okolicznościami faktycznymi.

Zgodnie z przepisem art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym - kierujący pojazdem, który skręca w drogę poprzeczną, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pieszemu przechodzącemu na skrzyżowaniu przez jezdnię drogi, na którą wjeżdża.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu S. S., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Mają na to wpływ: wartość naruszonego dobra w postaci bezpieczeństwa w komunikacji, sposób działania sprawcy, który poprzez niezachowanie należytej ostrożności spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym na szkodę pieszego, który z oczywistych względów podlega szczególnej ochronie i nie powinien być narażony na niebezpieczeństwo kontaktu z jadącym pojazdem mechanicznym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony jest osobą niekaraną za przestępstwa, karaną za wykroczenia drogowe (informacje z K. i (...) k. 43, 48).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 500 złotych – przy uwzględnieniu wysokości dochodów obwinionego jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw.

z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania – 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.